Lumi és a kettétört kagyló

Egy mese a megbocsátásról: ahogy Lumi rájön, hogy a haragot nem cipelni kell tovább, hanem letenni, és visszafordulni azért, aki ott maradt.

Azon a reggelen olyan csendesen mozdult a Megbocsátás Tengere, mintha még aludni szeretett volna. A víz halkan csobbant a lapos köveken. A parti fűszálak hegyén ott ült a harmat, és Lumi már korán kint járt a nedves homokon.

Egy kicsi fonott kosarat vitt a karján, és kagylókat gyűjtött bele. A tenger éjszaka sokat kisodort a partra. Kagylók, apró kavicsok és sima üvegdarabkák csillogtak a homokban.

A legszebbet a kosár aljára tette. Egy rózsaszín, csigavonalas kagyló volt, amelynek a pereme halványan fénylett. Ezt a barátjának szánta, aki a domb túloldalán lakott.

Ekkor egy kicsi szürke sirály ereszkedett le mellé. Kíváncsian billentette a fejét, aztán a csőrébe vette a rózsaszín kagylót, hogy jobban megnézze. A kagyló kicsúszott. Koppant egyet a köveken, és kettétört.

Lumi meg sem tudott szólalni. Csak nézte a két darabot a nedves homokban. Valami nehéz szorult a torkába, és nem tudta lenyelni.

„Miért nyúltál hozzá?”, kérdezte végül. A hangja halk volt, mégis reszketett.

A kicsi sirály lehajtotta a fejét, és nem felelt semmit.

Lumi felkapta a kosarat, és elindult a part mentén. Hátra sem nézett. A hullámok jöttek, mentek, jöttek, mentek, a torkában pedig nem oldódott a csomó.

Egy darabig csak ballagott. Aztán a víz egy régi kagylót sodort a lába elé. Csorba volt, a széle mégis simára csiszolódott az évek alatt.

Lumi lehajolt, és felvette. Sokáig nézegette a tenyerén. A törés helye már nem vágott. A tenger nem dobta vissza és nem rejtette el. Addig mosta, amíg simára csiszolódott a törés helye.

Akkor hátranézett a válla fölött. A kicsi sirály még mindig ott álldogált, ahol az imént hagyta. A csőrével óvatosan tologatta egymáshoz a két rózsaszín darabot, újra és újra.

A csomó nem oldódott fel egészen, de Lumi már könnyebben vett levegőt.

Lumi visszasétált a parton. Leguggolt a kicsi sirály mellé, és felemelte a két darabot.

„Tudom, hogy nem akartad", mondta halkan.

A sirály felnézett rá. A szeme fényesen csillogott.

Lumi a nedves homokba fektette a két darabot, szorosan egymás mellé. A hullám odaért, körbemosta őket, és a homok csendben összesimult a törés fölött.

Aztán Lumi kivette a kosárból a második legszebb kagylót. Halványkék volt és bordázott. A sirály elé tette a homokba.

„Neked adom", mondta. „Gyere, gyűjtsünk együtt."

TUDOM, HOGY NEM AKARTAD. GYERE, GYŰJTSÜNK EGYÜTT.

Délutánig járták a partot. A sirály elöl szállt, és mindig megállt ott, ahol csillogott valami. Lumi utána ment, és felszedte.

Mire a nap az ég peremére ereszkedett, a kosár színültig telt. Legfelül a két rózsaszín darab feküdt, egymáshoz simulva, mintha sosem lettek volna külön.

Lumi mégis elvitte őket a barátjának, és elmesélte, honnan van a törés.

Van, ami eltörik, és mégsem vész el, ha akad valaki, aki velünk együtt hajol le a darabjaiért.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy valaki véletlenül elrontott valamit, ami fontos volt neked? Mit éreztél akkor?
2. Mit gondolsz, miért fordult vissza Lumi a kicsi sirályhoz?
3. Volt már olyan, hogy valami nehéz szorult a torkodba? Kinek mesélted el?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-kettetort-kagylo/